
Μια επίσκεψη σ' ένα κακόφημο σπίτι...

της Καρίνας Λάμπα

Μόλις σε είδα σκέφτηκα: Καλά, δεν ξέρει αυτή η κοπέλα που έρχεται; Δεν ξέρει τι είδους σπίτι είναι αυτό; Κι ακόμα τώρα, ομολογώ, δεν έχω συνέλθει από το σοκ...»

Η Λίτσα, μορφή βασανισμένη, καπνίζει νευρικά το ένα τσιγάρο πάνω στ' άλλο. Και με κοιτάζει ίσια στα μάτια, καθώς μιλάει για το σοκ που της προκάλεσε η επίσκεψή μου.

Γιατί, εδώ είναι πορνείο... Ένα απ' τα πενήντα εφτά «σπίτια» που διαθέτει σήμερα το Μεταξουργείο. Με κόκκινο φωτάκι στην είσοδο και μια παλιά, στενή σκάλα.

Και για τη Λίτσα, που είναι εδώ και λίγους μήνες, «υπηρεσία» σ' αυτό το σπίτι, υπάρχουν οι «μέσα» γυναίκες και οι «έξω». Υπάρχουν οι πόρνες, υπάρχουν κι οι «τίμιες». Τα εισαγωγικά είναι δικά της.

«Ωστόσο, εγώ ποτέ δεν ήμουν κοκότα;» λέει. Ούτε στα νιάτα μου, και πόσο μάλλον τώρα. Τα έφερε όμως έτσι η ζωή. Πέθανε ο άντρας μου και βρέθηκα με δυο παιδιά. Χωρίς δεκάρα...

Έγινα, λοιπόν, καθαρίστρια. Καθαρίστρια σε μπορντέλο, στα πενήντα μου. Και πάντρεψα τα παιδιά μου. Οι γιοί μου ξέρουν που δουλεύω, οι νύφες μου όχι. Πώς θα μπορούσαν ποτέ να καταλάβουν;»

– Ξέρεις γιατί ήρθα εδώ; Γιατί οι κάτοικοι, στο Μεταξουργείο, φωνάζουν πως θέλουν να κλείσουν τα «σπίτια». Εσύ τις λες;

Η Λίτσα γελάει: «Να κλείσουν τα σπίτια; Μα αυτό, αποκλείεται...».

Η Σόφη, με τη ροζ κομπιναιζόν και τις μαύρες κάλτσες, προβάλλει στην πόρτα και στήνει αυτή.

– Γιατί αποκλείεται;

«Μα, ποιοι νομίζεις πως τα συντηρούν τα σπίτια; Οι ίδιοι οι κάτοικοι. Εδώ έχουμε πατεράδες που φέρνουν, κάθε βδομάδα, τους γιους τους απ' το χέρι. Τι μου λες τώρα; Αν κλείσουμε εμείς, η περιοχή θα καταστραφεί...».

Μπαίνει η Τασία ντυμένη ακόμα με τα «έξω ρούχα». Είναι η ώρα της να πιάσει δουλειά.

«Έχουμε και τους άλλους», λέει. «Τους γέρους, τους δυστυχισμένους, τους ανάπηρους. Αυτούς που καμιά «τίμια» γυναίκα δεν θέλει...».

«Να, για παράδειγμα, έχουμε έναν ανάπηρο που τον βλέπεις κι ανατριχιάζεις, επεμβαίνει η Λίτσα». Εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ να πάω μαζί μου. Όσα κι αν με πληρώνανε.

«Ε, λοιπόν, αυτόν τον έχει αναλάβει η πατρόνα μας. Και να δεις πως το φροντίζει! Μετά τον ντύνει, μέχρι και τα παπούτσια του δένει. Και τον πηγαίνει ως το δρόμο. Ποια άλλη θα το 'κανε αυτό;».

– Τι είναι η πατρόνα σας;

«Α, είναι νέα κοπέλα και δουλεύει σκληρά. Ενώ τα περισσότερα σπίτια τώρα, τα έχουνε κάτι γριές 90 χρονών που κάθονται κι εκμεταλλεύονται τις άλλες...».

– Καλά, εδώ δεν υπάρχει εκμετάλλευση;

«Δεν λέω πως δεν υπάρχει... Αλλά δεν είναι το ίδιο. Γιατί, εδώ δουλεύει κι η πατρόνα, δεν κάθε-ται».

– Πενήντα εφτά σπίτια «σε μια περιοχή, δεν βρίσκετε πως είναι πολλά;»

«Ας μην δίνουν άδειες... Εδώ έρχεται κάθε μέρα η Αστυνομία και μας αλλάζει τα φώτα. Κι όμως, αυτοί δεν μας δίνουν τις άδειες; Εδώ λειτουργούν ισόγεια σε πολυκατοικίες κι από πάνω μένουν οικογένειες. Γιατί, λοιπόν, μας κυνηγούν;»

– Μαζεύεται, όμως, υπόκοσμος...

«Το ξέρουμε... Το Μεταξουργείο είναι γεμάτο. Φαντάζεσαι, όμως, αυτός ο κόσμος τι θα έκανε αν δεν ερχόταν εδώ να ξεθυμάνει; Θα την πλήρωναν οι κοπέλες της γειτονιάς».

– Εσείς δεν φοβάστε;

«Όχι, μας ξέρουν όλοι. Κι έπειτα, την βλέπεις την Τασία; Μπορεί να είναι, μετά συγχωρήσεως, πόρνη. Έρχεται, κάνει τη δουλειά της, φεύγει. Αλλά αν την πειράξει άντρας στο δρόμο, μπορεί να του σπάσει το κεφάλι».

Η Τασία συμφωνεί. Η Σόφη, έρχεται, ανάμεσα σε δυο πελάτες, και κοιτάζει με τα βαμμένα, παιδικά της μάτια.

– Καλά, δεν έχετε καυγάδες, επεισόδια;

«Όχι, εμείς ξέρουμε πως να χειριστούμε και τον πιο δύσκολο πελάτη. Αν κάποιος μεθυσμένος δεν μπορεί να κάνει τη δουλειά του, του δίνουμε πίσω τα λεφτά του και τον αφήνουμε να φύγει...».

– Δηλαδή, θα μου πεις, πως κάνετε λειτούργημα;

«Κοίταξε να δεις. Ο Θεός ξέρει πόσο βασανισμένες είναι αυ-

τές οι κοπέλες. Πόσο ταλαιπωρημένα είναι τα κορμιά τους κι οι ψυχές τους. Καμιά δεν ήρθε να χτυπήσει μόνη της την πόρτα. Όλες κάποιος τις έφερε.

«Συνήθως ξεκινούν από κάποιο μπαρ. Είναι μικρές, η ζωή είναι δύσκολη. Κάποιος βρίσκεται και τις εκμεταλλεύεται. Ύστερα, να, της Τασίας η οικογένεια την ξέρει τη δουλειά της. Δεν λέει τίποτα.

«Εμένα έχουν δει τα μάτια μου πολλά. Γι' αυτό, πιστεύω πως παρά την κατάντια τους, η Σόφη κι η Τασία, είναι πιο τίμιες απ' τις άλλες. Τις «τίμιες» γυναίκες που κυκλοφορούν έξω και φωνάζουν.

«Εκείνες οι γυναίκες, μπορεί νά 'χουν κάνει πολύ χειρότερα πράγματα. Μπορεί νά 'χουν που-

λησει και την ψυχή τους στο διάβολο. Κανείς, όμως, ποτέ δεν θα τις κατηγορήσει».

Ενώ για την Τασία και τη Σόφη, πόρνες στο Μεταξουργείο, που ακούνε τη Λίτσα με κατεβασμένο κεφάλι, είναι πολύ αργά πια. Πολύ αργά για να ξεχάσουν. Πολύ αργά για να φύγει το στίγμα.

Κάποιος πατέρας κάποτε άρχισε. Κάποιος αγαπητικός ύστερα βοήθησε. Όλοι οι άλλοι συνδράμανε. Για τα γεράματα, πικρή κληρονομιά τους άφησαν κάποιο παιδί.

Πενήντα εφτά «σπίτια» στο Μεταξουργείο. Την εποχή της σεξουαλικής «απελευθέρωσης». Ποτέ δεν ήταν τόσα πολλά. Οι ιαχές των νοικοκυραίων ακούγονται: «Όχι στα πορνεία και τα

διαφθορεία».

Και, φυσικά, κανείς δεν σκέφτεται τη Μαίρη που μένει στην ίδια γειτονιά, κι αφήνει τον αρραβωνιαστικό της να την πλησιάσει μόνο αν της κάνει το δώρο που του υπέδειξε, δήθεν τυχαία, σε μια βιτρίνα.

Κανείς δεν σκέφτεται την Τίνα που σ' ένα μήνα πρόκειται να παντρευτεί εκείνο το καλό παιδί «που της σύστησε» ο παντρεμένος και πλούσιος φίλος της.

Με την έγκριση της μαμάς της και του μπαμπά της.